

καὶ ἠρωτήσαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὡς πάντοτε, διατί δ κ. Ρώκ ἀφίνει τὴν φωνὴν του παραδεδομένην εἰς τὴν ἀναντιρρήτως ἐσφαλμένην γαλλικὴν μέθοδον, καθ' ἣν τὸ ἄσμα ὅτε μὲν εἶνε ψίθυρος ἀνεπαίσθητος, ὅτε δὲ τούναντιον παταγώδης ἐκφώνησις καὶ οὐδέποτε σχεδὸν ἄσμα, καὶ δὲν ὑποβάλλει αὐτὴν εἰς τὴν γερμανικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν τὸ ἄσμα πρέπει ἰδίως καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀκούηται ὡς ἄσμα, ἀναβαῖνον μὲν καὶ καταβαῖνον τὴν δυναμικὴν κλίμακα τοῦ ἤχου, διατηροῦν ὅμως πάντοτε καὶ ἀπαραιτήτως τὸ προσῆκον τῆς ἐντάσεως μέτρον.

Περὶ τῶν ἄλλων ἐκτελεστῶν οὐδὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, εἰμὴ μόνον ὅτι ἐπεθυμοῦμεν πλεονα μελέτην καὶ παρασκευὴν παρὰ τοῦ παιζόντος τὸ δεύτερον βιολίον κυρίου Monti¹ Α.

ΠΟΝΤΖ

Ἡ λέξις πόντζ (punch) προῆλθεν ἐκ τοῦ περσικοῦ panj, ὅπερ κυρίως μὲν σημαίνει πέντε, ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς δήλωσιν ποτοῦ τινος συγκευμένου ἐκ πέντε διαφόρων οὐσιῶν, τουτέστι τείου, σακχάρους, οἴνοπνεύματος, κανέλλας καὶ λεμονίου. Εἰς παρασκευὴν τοῦ ποτοῦ τούτου ἡμεῖς ἀναμιγνύομεν τέτοιον ἢ βραστόν ὕδωρ, σάκχαριν, λεμόνιον, καὶ χοριάκ ἢ ρώμιον, ὅπερ τινὲς καὶ ἀνάπτουσιν.

Τὸ πόντζ εἶνε ποτὸν νέον, ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ Ἄγγλοι παρέλαβον ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν. Πρὸ δύο ἡδὴ αἰώνων οἱ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαῖς ἐγκατασταθέντες Ἄγγλοι μετεχειρίζοντο ποτὸν τι, εἰς παρασκευὴν τοῦ ὁποίου ἀνεμίγνυον γαλακτώδες τι ἐκχύλισμα μετὰ τείου, σακχάρους, ὕδατος καὶ λεμονίου· τὸ ποτὸν τοῦτο ὠνόμασαν διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ ὀνόματος pantsch (πέντε), διότι εἰς παρασκευὴν αὐτοῦ ἀνεμιγνύοντο πέντε οὐσίαι. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ pantsch οἱ τῶν Ἰνδιῶν κατακτητῆται παρήγαγον τὸ ἐαυτῶν punch. Εἰσαχθὲν δ' οὕτω τὸ ποτὸν εἰς Εὐρώπην κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ταχέως ἐγένετο κοινὸν ἀπανταχοῦ τῆς ἡπείρου.

Ἐν ἐκάστῳ ἔθνει τὸ πόντζ παρασκευάζεται κατ' ἴδιον τρόπον, ἐξ οὗ τὸσαῦτα ὑπάρχουσιν εἶδη πόντζ, ὅσοι σχεδὸν καὶ οἱ λαοὶ, ἢ μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, οἱ χρῆσιν ποιοῦμενοι τοῦ ποτοῦ. Οἱ μὲν ἀντὶ ρωμίου θέτουσιν οἴνοπνευμα, ἄλλοι δὲ εἰσάγουσιν εἰς αὐτὸ οἶνον· ἄλλοι ἀντὶ τείου μεταχειρίζονται μόνον βραστόν ὕδωρ, ὑπάρχουσι δὲ καὶ οἱ θέτοντες ἐντὸς αὐτοῦ πάγον, ἢ κρόκον ὠῶν, ἢ οἴνοπνευμα κερασίων ἢ μαρρασκίνον. Ὅλα δὲ τὰ εἶδη ταῦτα, καίτοι πολλάκις οὐσιωδῶς διάφορα, ὀνομάζουσι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πόντζ. Τινὲς μεταχειρίζονται σεράπιον λεμονίου εἰς παρασκευὴν τοῦ πόντζ. Ἀλλὰ τὸ δι' αὐτοῦ παρασκευαζόμενον ποτὸν οὐδέποτε εἶνε ὁμοιον πρὸς τὸ παρασκευαζόμενον διὰ προσφάτου λεμο-

νίου· διότι τὸ δξὺ τοῦ λεμονίου ἀποβάλλει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα καὶ λαμβάνει ὅλως ἄλλοίαν γεῦσιν, ὅταν βράζεται εἰς κατασκευὴν σεραπίου. Τοῦτο δ' εὐκόλως ἐννοεῖ τις συγκρίνων τὴν ἐκ προσφάτου λεμονίου λεμονιάδα πρὸς τὴν διὰ σεραπίου κατασκευαζομένην.

Ὁ Σχίλλερ ἔψαλε τὸ πόντζ ἐν τῷ ὀραίῳ ποιήματί του Punschlied. Τέσσαρα στοιχεῖα, λέγει ἐν αὐτῷ ὁ μέγας ποιητής, ἀπαρτίζουσι τὸ πόντζ: λεμόνιον, σάκχαρις, ὕδωρ καὶ οἴνοπνευμα. Οἱ σημερινοὶ Γερμανοὶ ὅμως προσθέτουσι καὶ καλῶς κτυπημένον ὠόν, δι' οὗ ἀποτελεῖται τὸ παρ' αὐτῶν λίαν φημιζόμενον eierpunsch, ὅπερ καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας εὗρεν ἐξαίσιον. Κατ' ἀρχαῖον ἔθιμον ἐν ἀπάσῃ τῇ Γερμανίᾳ γίνεται γενικὴ χρῆσις τοῦ πόντζ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους.

Οἱ ἔρασταὶ τοῦ πόντζ παρασκευάζουσιν αὐτὸ οἱ ἴδιοι κατ' οἶκον. Εἶνε ἀληθῶς εὐχάριστον νὰ βλέπη τις ἀναθρώσκουσαν ἐκ τοῦ στίλβοντος ὑγροῦ τὴν κυανθὴν φλόγα, καὶ εἶτα νὰ καταπίνῃ αὐτὸ θερμότατον καὶ εὐώδες ἔτι.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κατασκευάσωσι καλὸν πόντζ ἅς ἀναγνώσωσι τὴν σημερινὴν συμβουλήν τῆς Ἑστίας.

31 Δεκεμβρίου 1879 *P.

Γνωμίαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

341.

Οὐχ ἦπτον τῶν τῆς νεότητος παθῶν ὀλεθρία εἶναι τῶν γερόντων ἢ χλιαρότης.

342.

Οὐχὶ μόνον ἡ καλιὰ, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά διασώζουσι τοὺς χαρακτῆρας τῆς χώρας, ἐν ἧ' ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη.

343.

Μέγας ἀνὴρ γίνεται ὁ ἐκ πάσης συνδρομῆς τῆς τύχης αὐτοῦ ὠφελούμενος.

344.

Καθὼς τὰ φυτὰ, οὕτω καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ἰδιότητάς τινας κεκορυμμένας, αἰτίνας κατὰ τύχην ἀνακαλύπτονται.

345.

Αἱ περιστάσεις ἐξαγγέλλουσι τὰ περὶ ἡμῶν εἰς τοὺς ἄλλους, ἐξαιρέτως δὲ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς.

346.

Καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς τῆδε κάκεισε παραφέρονται, ὅταν ἡ φυσικὴ αὐτῆς κρᾶσις οὐδόλως μετ' αὐτῶν συμφωνῇ.

347.

Καθ' ἡμᾶς, οὐδεὶς ἄλλος ὄρθην ἔχει γνώμην, εἰμὴ ὁ μετ' ἡμῶν συμφωνῶν.

348.

Ὁ ἐρωτόληπτος πολλάκις διστάζει περὶ τῶν ἀδιστακτικῶς ὑπ' αὐτοῦ πιστευομένων.